

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 171.

55de Møde.

Tirsdagen den 30te April.

(Fortf.)

ad § 3.

3) At denne Paragraph, der bliver § 2, affattes saaledes:

For Indstævningen af de i § 1 ommeldte Sager til Landsoverretterne gjælde de samme Regler, som i Sager fra Kjøbstædernes Politieretter, og i de Landpolitiefager, der førend den 27de Mai 1848 kunde indankes for Landsoverretterne; hvoraf følger, at den særegne Bestemmelse i Ford. 15de Januar 1817 § 1 om Kjøbstæderne paa Bornholm ligeledes skal være anvendelig paa Dens Landjurisdictioner.

Naar en Politiefag ikke angaaer den i Fdg. af 25de Januar 1805 § 18 bestemte Værdi, men der dog efter Sagens Betskaffenhed findes særegen Grund til Paaanke, kan Overvrigheden meddele Bevilling til Appel, gratis til en uformuende Part, og hvor dertil ikke findes Anledning, imod Halvdelen af det sædvanlige Gebyhr. (Heri kan Udvalgets Minoritet — Krabbe — ikke være enig).

I enhver Politiefag tillades det vedkommende Part selv at udstede Appelstævning til Overretten, dog at Stævningen i det seneste den næstsidste Søndag, førend Sagen falder i Rette, indleveres i vedkommende Landsoverrets Justitscontoir og der forsynes med Rettens Segl og Justitssecretairens Underskrift imod Erlæggelse af det anordnede Gebyhr.

Hvis det ikke antages, foreslaaes:

4) At i Lovforslagets 4de og 5te Linie istedet for „de Politiefager, der allerede henføre under bemeldte Retter“ sættes: „Sager fra Kjøbstædernes Politieretter og de Landpolitiefager, der førend den 27de Mai 1848 kunde indankes for Landsoverretterne.“

5) At den Pasfus: „dog at den i Fdg.

25de Januar 1805 § 18 foreskrevne Regel, hvorefter ingen Sag maa antages ved Overretterne, medmindre den angaaer 10 Rbdls. Værdi eller derover, ikke bliver anvendelig under Appellen af nogensomhelst enten privat eller offentlig Politiefag“ udgaaer, hvorimod 6te Linie slutes med Punktum, og derefter indskydes en Sætning, saalydende: Naar en Politiefag ikke angaaer den i Fdg. af 25de Januar 1805 § 18 bestemte Værdi, men der dog efter Sagens Betskaffenhed findes særegen Grund til Paaanke, kan Overvrigheden meddele Bevilling til Appel, gratis til en uformuende Part, og, hvor dertil ikke findes Anledning, imod Halvdelen af det sædvanlige Gebyhr. (Dette kan Udvalgets Minoritet — Krabbe — ikke tiltræde).

6) Hvis dette ikke antages, at da, efterat 6te Linie er sluttet med Punktum, bortfalde i 7de Linie Ordene „dog at“ og i 10de og 11te Linie sættes „bliver ikke“ istedetfor „ikke bliver“.

7) I det under Nr. 1 reserverede Tilfælde, og efter Udfaldet af de foregaaende Afstemninger til § 3 foreslaaes, at i § 1 de Ord „forfaavidt de efter de i Almindelighed gjældende Regler kunne være Gjenstand for Appel“ udgaae.

8) At i sidste Sætning udgaaer „inden nærmeste“, og sættes istedet „den næstsidste“.

ad § 4.

9) At denne Paragraph, der bliver § 3, affattes saaledes:

Under Appel af private Politiefager til Overretterne kunne nye Vidner føres og nye Bevisligheder fremlægges uanset D. L. 1—13—27 og uden dertil at erhverve Bevilling. Ligeledes bør Overretterne, forfaavidt den af Parterne brugte Behandling ikke berettiger til at antage, at de ville have deres Sager paa kjendte i den Stand, hvori de befindes, søge de manglende Dplys-